

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie prokuratora Prokuratury Rejonowej [...] w C. E. T.
po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej
w dniu czerwca 2024 r.
na posiedzeniu bez udziału stron
zażalenia obrońcy
na postanowienie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 16
lutego 2024 r., sygn. akt [...], w kwestii sprostowania oczywistych omyłek pisarskich
w wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 8 listopada
2023 r., sygn. akt [...], oraz w uzasadnieniu tego wyroku

postanowił

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 lutego 2024 r. Sąd Dyscyplinarny przy
Prokuratorze Generalnym sprostował oczywiste omyłki pisarskie zawarte w wyroku
tego sądu z dnia 8 listopada 2023 r. wydanym w sprawie o sygn. akt [...] w ten
sposób, że:

1. w pkt I. sentencji wyroku umarzającego postępowanie dyscyplinarne wobec
znikomego stopnia społecznej szkodliwości czynu, w podstawie prawnej
tego orzeczenia, dodał słowa „w zw. z art. 17 § 1 pkt 3) k.p.k.”, oraz z nazwy
Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym zawartej w tym
wyroku wyeliminował słowa „dla Prokuratorów”;

2. w ostatnim zdaniu uzasadnienia wskazanego wyżej wyroku, w powołanej podstawie prawnej tego orzeczenia, dodał słowa „w zw. z art. 17 § 1 pkt 3) k.p.k.”.

Zażalenie na to postanowienie wniósł obrońca obwinionej, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na jego treść, a to przepisu art. 105 § 1 k.p.k. przez niezasadne przyjęcie, że błąd polegający na dodaniu słowa „w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.” jako podstawy prawnej umorzenia postępowania oraz wyeliminowanie z nazwy Sądu Dyscyplinarnego słowa „dla Prokuratorów” stanowi oczywistą omyłkę pisarską w rozumieniu powołanego wyżej przepisu i w konsekwencji niezasadne jego sprostowanie w postaci wydania zaskarżonego postanowienia, podczas gdy taki błąd w swej istocie jest błędem merytorycznym i jego sprostowanie może nastąpić w toku kontroli instancyjnej;
2. obrazę przepisów prawa procesowego, mających wpływ na jego treść, a to art. 413, 414, 418, 439 § 1 pkt 2 i 6 k.p.k., polegającą na bezprawnym, nieznanym przepisom ustawy, wyczerpującym znamiona czynu zabronionego przerobieniu w dniu 16 lutego 2024 r. treści oryginalnego wyroku z dnia 8 listopada 2023 r. poprzez wpisanie w jego treści Sądu Dyscyplinarnego Przy Prokuratorze Generalnym jako sądu orzekającego zamiast pierwotnego określenia sądu jako Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym oraz dopisaniu słowa „w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.” jako podstawy prawnej umorzenia „przez jednego z członków składu orzekającego, który jednoosobowo podpisał przerobiony wyrok, bez podpisania go przez pozostałych członków składu orzekającego, co ustalono telefonicznie w sekretariacie Sądu Dyscyplinarnego w dniu 5 marca 2024 r., który nie został publicznie ogłoszony i który wydano w składzie sprzecznym z zapisem w wyroku, co do pozostałych osób biorących udział w jego wydaniu, doręczonego stronom postępowania jako załącznik do postanowienia o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej, co

powoduje, że w obrocie prawnym są dwa wyroki z dnia 8 listopada 2023 r. o różnej treści”.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy – Izba Odpowiedzialności Zawodowej zważył, co następuje.

Zażalenie należało uznać za niezasadne, zaś podniesione w nim zarzuty za nietrafne.

Sprostowaniu w trybie art. 105 k.p.k. może podlegać każda omyłka pisarska niezależnie od jej doniosłości procesowej lub merytorycznego charakteru, jednak pod warunkiem, że w wyniku sprostowania nie dojdzie do zmiany orzeczenia lub zarządzenia o charakterze merytorycznym, gdyż taka zmiana jest możliwa jedynie w wyniku rozpoznania sprawy w granicach środka zaskarżenia. I tak w Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 16 grudnia 2009 r., sygn. akt IV KK 347/09, wskazał (przykładowo) na możliwość sprostowania w omawianym trybie oczywistego błędu dotyczącego: umieszczenia nazwiska ławnika dodatkowego, oznaczenia osoby, na szkodę której zostało popełnione przestępstwo, daty popełnienia czynu, kwalifikacji prawnej, danych personalnych faktycznego sprawcy.

W analizowanej sprawie pkt I sentencji wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym otrzymał pierwotnie następujące brzmienie: „I. postępowanie dyscyplinarne przeciwko E. T. prokuratorowi Prokuratury Rejonowej [...] w C. na podstawie art. 171 pkt 1) ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz. U.2022.1247 j.t.) w zw. z art. 1 § 2 k.k. umarza wobec znikomego stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego,”. Sprostowanie tego fragmentu sentencji, polegające na uzupełnieniu podstawy prawnej o wyrazy „w zw. z art. 17 § 1 pkt 3) k.p.k.” nie stanowiło zmiany merytorycznej i nie wniosło do wskazanego rozstrzygnięcia nowych treści. Należy przypomnieć, że powołany wyżej przepis stanowi, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy społeczna szkodliwość czynu jest znikoma. Dokonane uzupełnienie odpowiada użytym w

dalszej części tego rozstrzygnięcia sformułowaniami „umarza wobec znikomego stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego”.

Analogicznie należy ocenić uzupełnienie poczynione w ostatnim zdaniu uzasadnienia wskazanego wyżej wyroku, gdzie w powołanej podstawie prawnej tego orzeczenia, dodano słowa „w zw. z art. 17 § 1 pkt 3) k.p.k.”.

Nie stanowiło też zmiany o charakterze merytorycznym usunięcie z nazwy Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym, użytego w pierwotnej wersji wyroku określenia „dla Prokuratorów”. Omyłka w poprawnej pisowni nazwy sądu dyscyplinarnego miała charakter ewidentny, nie budzi bowiem żadnych wątpliwości, że sprawę dyscyplinarną rozpatrywał sąd wskazany w art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390), a więc Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym.

Wymaga podkreślenia, co trafnie stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt III KK 409/14, że „Istotą sprostowania nie jest zmiana pierwotnej treści wyroku, ale przywrócenie mu takiej postaci, jaką powinien mieć od początku”. Stanowisko to znajduje pełne odniesienie do realiów zaistniałych w niniejszej sprawie.

Nie ma też racji skarżący, wywodząc z faktu dokonania sprostowania orzeczenia to, że w jego opinii w obrocie prawnym funkcjonują dwa orzeczenia z tej samej daty. Jakkolwiek przepisy ustawy – Prawo o prokuraturze oraz przepisy aktów wykonawczych do tej ustawy nie regulują szczegółowo kwestii technicznych związanych z obiegiem dokumentacji po dokonaniu sprostowania orzeczenia lub jego uzasadnienia, to pomocniczo – na zasadzie *analogii legis* – można zastosować odpowiednio do orzeczeń wydawanych przez Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym regulacje zawarte w § 120 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 poz. 867). Zgodnie z powołanymi przepisami, po uprawomocnieniu się postanowienia o sprostowaniu, na oryginale orzeczenia niezwłocznie umieszcza się wzmiankę o sprostowaniu, zaś odpisy sprostowanego

orzeczenia wydaje się w brzmieniu uwzględniającym sprostowanie, a na żądanie strony umieszcza się wzmiankę o sprostowaniu na doręczonych jej wcześniej odpisach i wypisach. Analogiczne zasady obowiązują w przypadku prostowania uzasadnień orzeczeń (por. § 120 ust. 4 Regulaminu).

Na dzień doręczenia obrońcy sprostowanej treści wyroku, postanowienie o sprostowaniu nie było jeszcze prawomocne, zatem przesłany mu odpis sprostowanego orzeczenia posiadał wyłącznie walor informacyjny.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[M. T.]

[ms]